

Samling af Afgørelser

Forenede sager C-174/17 og C-222/17

**Den Europæiske Union
mod
Plásticos Españoles SA (ASPLA)
og
Armando Álvarez SA**

»Appel – erstatningssøgsmål – artikel 340, stk. 2, TEUF – urimelig lang procedure i forbindelse med to sager ved Den Europæiske Unions Ret – erstatning for en skade, som sagsøgerne angiveligt har lidt – økonomisk skade – omkostninger til bankgaranti – årsagssammenhæng – morarente«

Sammendrag – Domstolens dom (Første Afdeling) af 13. december 2018

1. *Ansvar uden for kontraktforhold – betingelser – årsagssammenhæng – bevisbyrde*
(Art. 340, stk. 2, TEUF)
 2. *Ansvar uden for kontraktforhold – betingelser – årsagssammenhæng – begreb – omkostninger til bankgaranti, som er en følge af en virksomheds valg om ikke at betale den bøde, der er pålagt af Kommissionen – Unionens retsinstansers tilsidesættelse af den rimelige sagsbehandlingstid med hensyn til den nævnte virksomheds søgsmål – ingen direkte årsagssammenhæng*
(Art. 340, stk. 2, TEUF)
 3. *Ansvar uden for kontraktforhold – betingelser – faktisk og reel skade forvoldt af en ulovlig handling – begreb – skade, der er lidt ved betaling af morarenter, som følge af Unionens retsinstansers tilsidesættelse af en rimelig sagsbehandlingstid – omfattet – betingelser*
(Art. 340, stk. 2, TEUF)
 4. *Ansvar uden for kontraktforhold – betingelser – faktisk og reel skade – bevisbyrde*
(Art. 340, stk. 2, TEUF)
 5. *Appel – anbringender – anbringende fremført for første gang i forbindelse med appellen – afvisning*
(Statutten for Domstolen, art. 58)
 6. *Ansvar uden for kontraktforhold – betingelser – ulovlighed – skade – årsagssammenhæng – den ene betingelse ikke opfyldt – erstatningssøgsmålet forkastet i det hele*
(Art. 340, stk. 2, TEUF)
1. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 23)

2. Den omstændighed, at Unionens retsinstanser har tilsidesat en rimelig sagsbehandlingstid i to sager om lovligheden af en bøde, som Kommissionen har pålagt, kan ikke være den afgørende årsag til den skade, som den sagsøgende virksomhed har lidt som følge af, at den har måttet afholde omkostninger til en bankgaranti i den periode, der svarer til overskridelsen af denne sagsbehandlingstid. Dette ville kun være tilfældet, hvis det var obligatorisk at opretholde bankgarantien, således at den virksomhed, som havde indgivet et søgsmål mod en afgørelse fra Kommissionen om at pålægge denne en bøde, og som havde besluttet at stille bankgaranti for ikke at efterkomme afgørelsen med det samme, ikke havde ret til at betale bøden og ophæve bankgarantien før datoen for domsafsigelse i forbindelse med dette søgsmål.

Ligesom tilfældet er med hensyn til at stille en bankgaranti, kan den pågældende virksomhed til enhver tid frit vælge, om den af hensyn til sine finansielle interesser fortsat vil opretholde bankgarantien. Således står EU-retten på ingen måde til hinder for, at virksomheden til enhver tid ophæver den bankgaranti, den har stillet, og betaler den pålagte bøde, når virksomheden, henset til omstændighedernes udvikling i forhold til, da garantien blev stillet, vurderer, at dette vil være mere fordelagtigt for den. Dette kan bl.a. være tilfældet, når retsforhandlingerne for Unionens retsinstanser får den pågældende virksomhed til at skønne, at dommen vil blive afsagt på et senere tidspunkt, end hvad den oprindeligt havde forventet, og at omkostningerne ved bankgarantien dermed vil blive større, end hvad den oprindeligt havde anslået, da den stillede garantien.

(jf. præmis 29, 30 og 32)

3. Enhver skade, for hvilken der er nedlagt påstand om erstatning i forbindelse med en sag om Unionens ansvar uden for kontraktforhold, jf. artikel 340, stk. 2, TEUF, skal være faktisk og reel. Eftersom en handling eller undladelse fra en EU-institutions side kan give anledning til visse omkostninger for virksomheden, men samtidig give den visse gevinster, er der kun tale om skade som omhandlet i artikel 340 TEUF, når nettoforskellen mellem de omkostninger og gevinster, der er et resultat af den adfærd, som den nævnte institution er blevet foreholdt, er negativ.

Hvad angår erstatningssøgsmål med påstand om erstatning for en skade, der er lidt ved betaling af morarenter af en bøde, som følge af Rettens tilsidesættelse af en rimelig sagsbehandlingstid i en sag om den afgørelse, hvorved bøden blev pålagt, foreligger der således kun en faktisk og reel skade, hvis det rentebeløb, der er opstået i den periode, der svarer til overskridelsen af en rimelig sagsbehandlingstid, er større end den fordel, som sagsøgeren har kunnet drage i denne periode ved at have rådighed over et beløb svarende til bødens størrelse forhøjet med morarenter.

(jf. præmis 40-42)

4. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 43)

5. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 48)

6. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 63 og 64)